

#1 NEW YORK TIMES BESTSELLER

Szeress, ha hazudok is 1.

*The
Opportunist*
kihasznált alkalom

*fine
selection*

TARRYN FISHER

T A R R Y N F I S H E R

The
Opportunist
k i h a s z n á l t a l k a l o m

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2014

Az összetört szívekért

Első fejezet

A jelen

OLIVIA KASPEN VAGYOK, és amit szeretek, azt kiszakítom az életemből. Nem szándékosan... de nem is véletlenül. Magam előtt látom az egyiket: mocskos, fanyar rajongásom túlélőjét. Tíz méterre áll tőlem, és épp régi lemezek között csemegezik.

Caleb. A neve úgy zakatol végig az agyamon, akár egy tüskés golyó. Olyan sebeket szakít fel, amelyek rég behegedtek. A szívem mindjárt kiugrik a helyéről. Én meg csak ácsorgok, és őt bámulom. Már három éve nem láttam. Búcsúzóul azt mondta, maradjak tőle távol. Párás levegőt szívok a tüdőmbe, s próbálok megregulázni egyre csöpögősebb érzéseimet.

Oda akarok menni hozzá. Látni akarom a tekintetébe kúszó gyűlöletet. Baromság. Elindulok kifelé. Majdnem átérek az utca másik oldalán parkoló kocsimhoz, amikor a lábam feladja a harcot. Az izgalom éles szikrája felkúszik egészen az ujjbegyemig. Ökölbe szorított kézzel trappolok vissza az ablakhoz. Ez a városrész az *enyém*. Mégis hogy meri *idetolni* a képét?

Éppen egy rakás CD fölé görnyed, és amikor hátrafordul, megpillantom azt a bizonyos szokatlan orrot. A szívem összeszorul. Még mindig szeretem ezt a fiút. A felismerés megijeszt. Azt hittem, már túl vagyok rajta. Azt hittem, tudok kezelni egy ilyen helyzetet – hiszen egyszerűen csak összefutottunk. Terápiára is jártam. Volt három évem arra, hogy...

~~Túl legyek rajta.~~

Gennyes sebként kínoz a büntudatom.

Néhány pillanatig még rágódom az érzéseimen, mielőtt hátat fordítanak a lemezboltnak és Calebnek. Nem tudom megtenni. Nem tudok visszamenni arra a sötét helyre. Felemelem a lábam, hogy lelépjek a járdáról, amikor a Miami körül kavargó fellegek felmordulnak, akár egy ősrégi vízvezeték. Két lépést sem teszek, mire az eső támadást intéz az aszfalt ellen, eláztatva a fehér felsőmet. Gyorsan visszafordulok, hogy a lemezbolt eresze alá kucorodjak. Nézem, ahogy az öreg kis Volkswagen Bogaram el-eltűnik az áthatolhatatlan esőfüggöny mögött. Hátrahőkölök – nem vagyok biztos benne, hogy ő szólított meg.

– Vörös az ég alja. Bajt jelez.

Megpördülök a sarkamon, és látom, hogy valaki ott áll pont mögöttem. Közelebb, mint ahogy az az illemtankönyvek alapján elfogadható lenne. Meglepett torokhangot hallatok, s egy lépéssel hátrébb húzódom. Legalább harminc centivel magasabb nálam, csupa izom, de egyáltalán nem vonzó. Furcsa szögben tartja a kezét, vele együtt pedig a széttárt ujjait. A tekintetem egy szemölcsre szegeződik, ami a homloka közepén célpont módjára világít.

– Tessék? – rázom meg zavartan a fejem. Megpróbálok átlesni a válla fölött, hogy megpillantsam Calebet. *Ott van még? Be kellene mennem?*

– Csak egy régi tengerészbabona – mondja, és megvonja a vállát. Az arcára vándorol a tekintetem. Furcsán ismerősnek tűnik, úgy-hogy miközben a lekoptatásán töröm a fejem, azon gondolkodom, vajon hol láthattam korábban.

– Van esernyőm – emel a magasba egy virágos valamit, aminek margaréta formájú a fogantyúja. – Odakísérhetlek a kocsidhoz.

A vörösből úszó alkonyati égre pillantok, és kiráz a hideg. Semmi mást nem akarok, csak hogy békén hagyjon. Éppen meg is akarom mondani neki, amikor eszembe jut: mi van, *ha ez egy jel?* „Vörös az ég, húzz a francba innen?”

A hüvelykujjam körméről lekopott lakkot tanulmányozva fontolgatom az ajánlatot. Nem hiszek az ómenekben, de így legalább akad a szárazon maradásra némi esélyem.

– Kösz, nem – válaszolom. A mögöttem lévő bolt irányába biccentek, és rádöbbenek, hogy az elhatározás már megszületett bennem.

– Oké. Hurrikán jön, de csak kéreld magad nyugodtan... – von vállat megint, aztán esernyő nélkül lép a fáradhatatlanul hulló esőcseppek közé.

Nézem, ahogy távolodik. Széles válla úgy tart ellen a víznek, mintha fedezékbe akarná vonni a teste többi részét. Termete tényleg óriási. A zivatar másodperceken belül elnyeli, s nem látom a sziluettjét többé. Valahonnan ismerem, de biztosan emlékeznék egy ekkora fazonra, ha találkoztam volna már vele. A bolt felé fordulok. Az ajtó fölötti tábla kacifántos betűkkel hirdeti, hogy *Zenegomba*. Keresztülnézek az üvegen, és a sorok között őt keresem. Éppen ott van, ahol hagytam. Még mindig görnyed valami fölé, ami a reggae részlegnek tűnik. Még ilyen távolságból is ki tudom venni a szemöldöke között megbúvó ráncot.

Nem gondolhatta meg magát. Összerándulok, mert tudatosul ben-
nem, mit csinálok. Már nem ismerem őt. Nem találgathatom, hogy
vajon mire gondol.

Azt akarom, hogy felpillantva meglásson, de nem teszi. Mivel
nem akarok csöves módjára időzni az eresz alatt, összeszedem a bá-
torságomat, és belépek az ajtón. A légkondi hideg levegője a ned-
ves bőrömnök ütkezik. Kiráz a hideg. Kiszúrok egy magas, vízpipás
polcot a balomon, mögé bújok, s egy gyors sminkellenőrzés erejéig
előkapom a kompaktom.

Miközben a polcok közötti résen leselkedem utána, az ujjaimmal
dörzsölöm le a bőrömrre kenődött szempillaspirált. Úgy kell ten-
nem, mintha véletlenül futnánk össze.

Előttem egy Bob Marley fejének formázott vízipipa hever. Bob
üvegszemébe nézve gyakorlom a meglepődött képet. Undorító, mi-
lyen mélyre tudok sülyyedni. Az arcomat a pír kedvéért csipkedve
lépek ki a rejtkehelyemről.

Showtime, kezdődik...

A sarkam hangosan találkozik a linóleummal – minden lépésnél
újra meg újra, ahogy közeledem. Ennyi erővel akár trombitaszóval
is bejelenthetném magamat. Meglepő módon még mindig nem néz
fel. A légkondi kattan egyet, amikor már csak néhány méterre va-
gyok tőle. Valaki zöld papírcsíkokat kötött a ventilátorokra. Amint
táncba kezdenek, egy illat csapja meg az orrom. Caleb illata: na-
rancs és borsmenta.

Már elég közel vagyok ahhoz, hogy lássam a jobb szeme köré fo-
nódó sebhelyet. Azt, amelyiken olyan sokszor végigfuttattam az uj-
jamat. A puszta jelenléte is érezhető fizikai hatást gyakorol a térre.
Ennek bizonyítékaként látom a nőket: időseket és fiatalokat, ahogy
feléje húzódnak, ránéznek. Az egész világ meggörbül Caleb Drake

kedvéért, de ő erről elbűvölő módon mit sem sejt. Gusztustalan látvány, tényleg.

Odaoldalgok mellé, és egy CD-ért nyúlok. Caleb észre sem vesz, miközben az előadók ábécésorrendjét böngészi végig. Lépésről lépésre követem, ám alig haladok előre, amikor felém fordul a teste. Jéggé dermedek, és a másodperc töredékéig úrrá lesz rajtam az érzés, hogy menekülnöm kellene. Sarkamat a padlóba mélyesztve figyelem, amint tekintetét végigjáratja az arcomon – mintha még sosem látta volna. Végül a kezemben lévő műanyag korongra nézve megszólal, hogy három hosszú év után először hallhassam a hangját.

– Jól nyomják?

Úgy érzem, mintha a szívemből áram csapna ki a végtagjaim felé, majd visszahúzódva ólomgolyóvá változna a gyomromban.

Még mindig ugyanazzal az elnyújtott brit akcentussal beszél, ami az emlékeimben él. Az általam várt keménységnek azonban nyoma sincs. Valami nincs rendjén.

– Hát, ööö...

Megint az arcomra néz, és minden egyes vonást úgy megvizsgál, mintha először látná.

– Tessék? Nem fogtam...

Franca, franca, franca.

– Izé, egész jók – gyömszőlőm vissza a lemezt a polcra. Néhány másodpernyi csend, tikk-takk. Biztos arra vár, hogy megszólaljak.

– Nem igazán a te stílusod.

Zavartnak tűnik.

– Nem az én stílusom?

Bólintok.

– Miért, szerinted pontosan milyen a stílusom?

A szeme kacag, és mosoly bujkál a szája sarkában. Végigfuttatom a pillantásom az arcán, hogy rájöjjek, milyen játékot űz velem. Mindig mesterien bánt az arckifejezésekkel, a lehető leghatásosabbat mutatta a legjobb időben. Békésnek tűnik, és nem nagyon érdekli, mit is válaszolok. Úgyhogy biztonságban érzem magam ahhoz, hogy azt mondjam:

– Ööö, te olyan klasszikus rockos fazon vagy... de talán tévedek.

Az emberek változnak.

– Klasszikus rock? – ismétli, és az ajkamat bámulja.

Kiráz a hideg, mert beugrik egy emlékkép, amikor így nézett. Hát nem így kezdődött minden?

– Ne haragudj – ejti a tekintetét a padlóra. – Elég kínos, de... ömm... nem tudom, milyen a stílusom. Nem emlékszem.

Tátott szájjal meredek rá. Ez valami beteg poén – valami boszszúféleség?

– Nem emlékszel? Az mégis hogy lehet?

Caleb végigfuttatja a kezét a tarkóján, a karján megfeszülnek az izmok.

– Elveszítettem az emlékezetem egy balesetben. Hülyén hangzik, tudom. De az az igazság, hogy fogalmam sincs, mit szeretek vagy szerettem. Inkább csak találgatok, azt hiszem. Bocs, fogalmam sincs, miért mondtam ezt el neked.

Sarkon fordul, hogy elmenjen. Talán azért, mert a sokkolt arckifejezésem elrettenti. Úgy érzem magam, mintha valaki egy krumplinyomóval dolgozná az agyam. Semminek sincs értelme. A kép nem áll össze. Caleb nem tudja, ki vagyok. *Caleb nem tudja, ki vagyok!* Minden egyes távolodó lépésével egyre kétségbeesettebbé válok. Visítást hallok valahol mélyen a fejemben: „Állíts meg!”

– Várj! – mondom alig hallhatóan. – Várj, *várj!* – kiáltom, mire néhány ember kíváncsian hátrafordul. Nem érdekelnék, Caleb hátára koncentrálok. Már majdnem eléri az ajtót, amikor szembefordul velem. *Találj ki valamit! Találj ki valamit!* Az ujjamat feltartva jelzem, hogy maradjon ott, ahol van. A klasszikus rock részleg felé rohanok, ahol egy perc alatt megtalálom az egykori kedvenc albumát. A lemezt szorosan markolva térek vissza, tőle méternyi távolságra.

– Ez tetszeni fog – nyújtom felé a korongot. Kijátszottam az adu ászt, de ő csak elegánsan elveszi, s majdhogynem szomorkásan mosolyog.

Figyelem, ahogy a kasszához sétál, aláírja a bankkártyás fizetés bizonylatát, és megint eltűnik az életemből.

Helló, viszlát!

Miért nem mondtam el neki, hogy ki vagyok? Most már túl késő, elszalasztottam az őszinteségre kínálkozó pillanatot. Földbe gyökerezett lábbal állok, a szívem eszelősen dobog. Próbálok felfogni a történeteket. Elfelejtett engem.

Második fejezet

V ALAMIKOR ÖTÖDIKES KOROMBAN láttam egy gyilkosos-rejtélyes filmet a tévében. A nyomozó, akire nevetséges módon rá voltam kattantva, Follagyn Beville névre hallgatott. A történet szerint egy modern Hasfelmetsző Jack prostikra vadászott. Follagyn pedig rá. Egy különösen pocsekul kinéző lotyót hallgatott ki, akinek cérnaszerű szőke haja volt, hatalmas fekete lenövással. A csaj egy mustársárga kanapén ült összegömbölyödve, és látható élvezettel cigarettázott. „Milyen fantasztikus színésznő!” – gondoltam. „Kábé díjat kéne kapnia azért, hogy ilyen betegnek tud kinézni!” Üvegpocharat tartott a kezében, amiből gyors, madárszerű mozdulatokkal itta a whiskyt. Drámára éhesen figyeltem a mozdulatait, memorizálva minden cselekedetét. Aznap este megtöltöttem egy poharat kólával és jéggel. Odavittem az italt az ablakpárkányhoz, és képzeletbeli cigarettát emeltem az ajkamhoz.

– Senki sem figyel rám – suttogtam, s a leheletem párába vonta a poharat. – Ez a világ... olyan hideg.

Azzal ittam egy korty kólát, vigyázva, hogy a jégkockák biztosan összekoccanjanak.

Másfél évtizeddel később még mindig megvan a drámaérzésem. A Calebbel való találkozásom másnapján a Phoebe hurrikán söpört végig a városon, így legalább nem kellett beteget jelentenem a munkahelyemen. Fekszem az ágyban, egy üveg vodka köré gömbölyödve.

Dél körül kigördülök az ágyból, és a fürdőszoba felé slattyogok. Áram még van, pedig a Hármas Erősségű Hurrikán ostromolja az ablakom. Kihasználom az alkalmat, s fürdővizet engedek magamnak. A gőzölgő kádban ülve milliomodik alkalommal játszom végig az egész jelenetet a fejemben. Mindig azzal végződik, hogy *elfelejtett engem*.

Ubi, a mopszom a fürdőszobaszőnyegre telepedve óvatosan méreget. Olyan csúnya szegény, hogy a látványától vigyorognom kell.

– Caleb, Caleb, Caleb – ismételgetem, hogy kiderüljön, még mindig ugyanúgy hangzik-e.

Régen volt egy furcsa szokása: fordítva ismételte az emberek nevét, amikor először hallotta azokat. Én voltam Aivilo, ő pedig Belac. Nevetségesnek gondoltam, de végül azon kaptam magam, hogy ugyanazt csinálom. Titkos kóddá vált közöttünk pletykálkodásnál.

És most nem emlékszik rám. Hogy is lehet elfelejteni valakit, akit szerettél – még akkor is, ha miszlikbe aprította a lelked? Töltök egy kis vodkát a fürdővizembe. Hogy verhetném ki ezek után a fejemből Calebet? Akár a főállásom is lehetne az állandó rosszkedv. Mint a drámai énekesnőknek. Lehetnék drámai énekesnő. Elnyöszörgök két versszakot a Titanic főcímdalából, aztán nagyot kortyolok a vodkából.

Lábujjammal meghúzó a kád dugójának láncát, és hallgatom a lefolyóba örvénylő víz gurgulázását. Aztán felöltözöm, és a hűtő felé vánszorgok. Az olcsó pia ide-oda loccsan az üres gyomromban. A hurrikán esetére fenntartott vészkészletem két üveg salátaöntetből,

egy hagymából és egy darab sajtból áll. Felvágom a sajtot és a hagymát, beleszórom egy tálba, majd zsírszegény salátaöntetet csöpögtetek a tetejére. Felteszem a kávéfőni, s megnyomom a lejátszás gombot a hifin. Pont az a CD van benne, amit Calebnek adtam a Zene-gombában. Erre vodkát iszom, még hozzá sokat.

A konyhakövön ébredek, arccal egy nyáltócsában. Összeszorított markomban Caleb képét tartom, amit korábban szétszakítottam, most pedig celluxcsíkok figyelnek rajta. Elég jól érzem magam, bár a homlokom lüktet egy picit. Elhatározom magam. Ma tiszta lappal indulok. Elfelejttem *hogyszívjárat*, veszek valami egészséges falnivalót, és kezdek valamit a fene nagy étetemmel. Feltakarítom az ivászat mocskát; közben egy pillanatra megtorpanok, és az összeragasztott fotót a szemetesbe dobom. Viszlát, múlt! Megragadom a táskám, hogy a legközelebbi biobolt felé vegyem az irányt.

Az egészséges marhaságok kicsiny boltjában pacsuliszag csap az arcomba. Fintorogva összeráncolom az orromat, és visszatartom a levegőt, amíg el nem haladok a velem egykorú, rágózva meditáló lány mellett a kasszánál.

Felkapok egy kosarat, hogy az üzlet hátulját megcélözva rá se bagózzak Madame Deerwood Auratisztító Löttyére, a Góteszem Bonbonra meg a Jóga Kólára.

Szerintem ez egy normális bolt, nem pedig a harminc kilométeres körzetben élő csodabogarak gyűjtőhelye. Calebbel sosem jártunk itt együtt, így a Mekkamarket emlékmentes övezet.

Bedobok némi moszatkekszet és chipset a kosárba, aztán megke-resem a jégkrémeket. Közben elhaladok egy nő mellett, aki „Wicca vagyok, nézd a seprűmet!” feliratú pólót visel. Mezítláb, persze.

A jégkrémsonon kiráz a hideg.

– Fázol?

Olyan gyorsan pördülök meg a tengelyem körül, hogy a vállam lesodor egy felsornyi előrecsomagolt fagyalttölcsért. Rémülten figyelem, ahogy földet érve darabokra hullanak. A gondolataimmal egyetemben.

Caleb!

Nézem, ahogy egyesével felszededeti a dobozokat, a szabad karjába pakolva őket. Rám mosolyog, s úgy érzem, szórakoztatja a reakcióm.

– Bocs, nem akartalak megijeszteni.

Milyen udvarias! És megint az a fránya akcentus...

– Mit keresel itt? – csúsznak ki a számon a szavak, még mielőtt megállíthatnám őket.

Elneveti magát.

– Nem követtelek, esküszöm. Igazából csak meg akartam köszönni, hogy ajánlottad nekem azt a CD-t a zeneboltban. Bejött, még hozzá nagyon – mondja zsebre dugott kézzel, s közben előre-hátra hintázik a lábán.

– Bor – motyogja, miközben mutatóujjával a hüvelyken lévő gyűrűt forgatja. Régen akkor csinálta ezt, amikor ideges volt.

Bambán bámulok rá.

– Azt kérdezted, mit keresek itt – folytatja türelmesen, mintha egy óvodáshoz beszélne. – A barátnőm szereti ezt a fajta bort, amit csak itt lehet kapni... ilyen organikus – neveti el magát az utolsó szón.

Barátnő? Összeszűkül a szemem. Hogy emlékezhet rá, rám pedig nem?

– Tehát... – mondom fesztelen, csevegő hangon, miközben kinyitom a hűtőpult üvegajtóját, és megfogom az első dolgot, ami a kezem ügyébe akad – ...a barátnődre emlékszel?

Próbálok higgadtnak tűnni, de akkor sem lenne fojtottabb a hangom, ha két kézzel szorítaná a torkom.

– Nem, a baleset után... Akkor nem emlékeztem rá.

Ettől egy kicsit jobban érzem magam.

Rögtön eszembe jut a nap, amikor először megláttam a csajt. Három éve volt, éppen a szakítás utáni rituálém részét képező kémkedés alkalmával. Úgy véltem, látnom kell az utódomat a lezárás érdekében. Egy kicsit kattant dolog volt, de mindannyiunknak joga van egy kis kémkedéshez, nemde?

A nagymamám piros kalapját kaptam akkor magamra, mert a nevetségesen széles karima elrejtette az arcomat. Plusz olyan drámai felütést kölcsönzött, ami passzolt a lelki alkatomhoz. Támogatás gyanánt Ubi is velem tartott.

Leah Smith. Így hívták a bestiát. Annyira gazdag volt, amennyire én szegény, annyira boldog, amennyire én nyomorult, és annyira vörös, amennyire én barna. Valami sznob buliban találkoztunk a szakítás utáni évben. Nyilvánvalóan rögtön belecsaptak a lecsóba, vagy éppen Caleb csapott bele a leányzó lecsójába – nem tudom.

Leah a lakásomtól tízpercnyre lévő irodaépületben dolgozott. Amikor parkolóhelyet találtam, még volt egy üres órák a műszakjának végéig. Azzal töltöttem, hogy meggyőzzem magam: a viselkedésem teljesen normális.

Leah pontban 18 óra 05 perckor sétált ki az ajtón, az alkarján vidáman himbálózó Prada táska kíséretében. Úgy vonult, mint azok a nők, akik tudják, hogy az egész világ a mellüket fixirozza. A kormánykereket szorongatva figyeltem, ahogy zöld túsarkújában végigtipeg a járdán. Gyűlöltem a hosszú, vörös haját, ami kövér csigákban omlott a hátára. Gyűlöltem, ahogy ujjait lágyan megmozdítva

int búcsút a kollégáinak. Gyűlöltem a tényt, hogy elfogadtam volna a cipőjét.

Caleb szemében választ keresve próbálom visszarántani a gondolataimat a múltból.

– És akkor? Úgy vagytok együtt, hogy fogalmad sincs, ő kicsoda? – érdeklődöm.

Tiltakozást várok, de ő csak ravaszul elmosolyodik.

– Elégge megviselte ez a dolog, ráadásul nagyszerű lány, amiért végig mellettem van ebben az egészben.

Nem néz rám, amikor ezt mondja: „ebben az egészben”.

Minden csajnak azt súgta volna a jobbik esze, hogy ugyanígy tegyen. Kivéve engem. De rólam soha nem állította senki, hogy van jobbik eszem.

– Van kedved egy kávéhoz? – kérdezi. – Elmesélhetem az egész könnyes sztorit.

Érzem, ahogy a bizsergés a talpamtól elindul felfelé. Ha bármi-re is emlékezne velem kapcsolatban, illet biztosan nem mondana. Tiszta örület – éppen olyan helyzet, amit kihasználhatnék.

– Nem érek rá – válaszolom olyan büszkén, hogy még egy kicsit ki is húzom magam. De pont úgy fogadja a reakcióm, mint valamennyi visszautasítást az együtt töltött évek alatt. Mosolyogva, mintha nem gondolnám komolyan.

– De ráérsz. Gondolj arra, hogy szívességet teszel velem.

Oldalra billentem a fejem.

– Új barátokra van szükségem. Jó hatásra.

A szám résnyire nyílik, és a levegő olyan hang kíséretében távozik, mint vízforralóból a gőz.

Caleb felvonja a szemöldökét.

– Én nem vagyok rád jó hatással – közlöm szaporán pislogva.

Egyik lábamról a másikra állok, és igyekszem lefoglalni magam egy üveg koktélcseresznye nézegetésével. Megragadhatnám, és a fejéhez vághatnám az egészet, hogy elfuthassak innen. Vagy akár kávézhatnék is vele. Elvégre csupán egy kávéról van szó. Nem szexről, nem kapcsolatról, csak egy kis felebaráti csevegésről két elvileg ismeretlen ember között.

– Oké, jöhet a kávé – hallok az izgatottan csengő hangom, amittől görcsbe rándul a gyomrom. Elképesztően. Szánalmas. Vagyok.

– Helyes – vigyorog.

– Van egy kávézó két háztömbnyire innen, a sarkon. Fél óra múlva ott találkozunk – jelentem ki, miközben a gyors rendbe szedésemhez szükséges időt számolom fejben. *Mondd, hogy nem jó! Mondd, hogy nem érsz rá!*

– Fél óra múlva – ismétli, és az ajkaimat bámulja. Összeszorítom őket a hatás kedvéért, mire Caleb újabb mosolyt elrejtve lehajtja a fejét. Megfordulok, és nyugodtan a jégkrémsor vége felé sétálok. Érzem a tekintetét a hátamon. A bizsergés mindent elárul.

Ledobom a bevásárlókosarat, amint kiérek a látóteréből, s a bolt eleje felé loholok. Flipflop papucsom csapkodja a sarkam, miközben futok.

Rekordidő alatt érek a házhoz. Rosebud, a szomszédom egy hagyományos kezesben kopog az ajtómon. Ha elkap, az kétórányi egyoldallú beszélgetést jelent a számomra arról, hogy az ő Bertie-je milyen harcot vív a köszvényyel. Elrejtőzöm a bokorban. Öt perc múlva, amikor Rosie végre feladja, égnek a combizmaim a guggolástól, és a bepisülés határán vagyok.

A lakásba lépve az első dolgom, hogy kimentem Caleb képét a kukából. Lesöpöröm róla a tojásbéját, majd bedobom az evőeszközös fiókba.

Negyedóra múlva olyan idegesen lépek ki az ajtón, hogy oda kell figyelnem, nehogy elessek a saját lábamban. A három háztömbnyi autót borzasztó. Átkozom magamat, és kétszer is abba a sávba sorolok, amelyikből visszafordulhatnék. Mire a parkolóba érek, úgy érzem, mintha korbácsütésekkel sújtottak volna.

A kávézóban sötétkék fal és mozaikminta fogad. Egyszerre magával ragadó, lehangoló és meleg. Néhány utcányira innen egy Starbucks is van, de ezt a helyet komolyabb vendégsereg látogatja – amolyan mesterkélt művészelkek, akik a MacBook fölött görnyedeznek órákat.

– Helló, Livia! – int a punk srác a pult mögül.

Rámosolygok. A hirdetőtábla előtt elsétálva valami vonzani kezdi a tekintetem. Egy férfi kinyomtatott arcképe a szórólapok között. Közelebb sétálok, s a felismeréstől libabőrös leszek. A portré alatt öles betűkkel világít a „**KÖRÖZÖTT SZEMÉLY**” felirat. A pasas a Zenegombából. Az esernyős!

Dobson Scott Orchard,

szül. 1960. szeptember 7-én.

Körözés alatt áll gyermekrablásért,
nemi erőszakért és testi sértésért.

Különleges ismertetőjegye:

anyajegy a homlokon.

A szemölcs! Az az anyajegy, amit itt említenek. Mi történt volna, ha vele megyek? Elhessegetem a gondolatot, és az eszembe vésem a papír alján lévő telefonszámot. Ha nem látom meg Calebet aznap, talán hagyom, hogy ez az alak elkísérjen a kocsimhoz.

Azonnal elfelejtem Dobsont, amikor kiszúrom Calebet.

Egy kis asztalnál vár rám a hátsó sarokban, és az asztallapot bámulja. Egy fehér porceláncsészét emel a szájához, és újraélem a pillanatot, amikor évekkkel ezelőtt ugyanezt a mozdulatot tette a lakásomban. A pulzusom felgyorsul.

Már csak néhány lépés választ el tőle, amikor észrevesz.

– Szia. Rendeltem neked egy lattét – üdvözöl, miközben felpattan a helyéről. Gyorsan végigmér a lábamtól az arcomig. Jól rendbe szedtem magam. Kisimítok egy sötét tincset a szememből, és viGYORGOK. Nagyon izgulok, a kezem pedig remeg. Felém nyújtja a kezét, mire egy pillanat erejéig hezitálok, megrázam-e.

– Caleb Drake. Mondanám, hogy általában bemutatkozom a nőknek, mielőtt kávézni hívom őket, de igazság szerint nem emlékszem.

Ügyetlenül mosolygunk a szörnyű viccen, míg hagyom, hogy az övé elnyelje az apró kezem. Olyan ismerős az érintése! Becsukom a szemem egy másodpercre, hogy a helyzet abszurditását megélhessem.

– Olivia Kaspen. Köszí a kávé.

Esetlenül lehuppanunk, én pedig cukrot kezdek tölteni a csészembe. Az arcát figyelem. Régen folyton ugratott érte, amiért olyan édesen iszom a kávé, hogy másnak a foga is megfájdulna tőle. Ő teát iszik. Forrón, tejjel, ahogy a britek szokták. Anno azt gondoltam, ez elbűvölő és egyedi egyszerre. Még most is azt gondolom.

– És mit mondtál a barátnődnek? – kérdezem az első korty közben.

A nagylábujjam végén lóbálom a cipőmet. Amíg együtt voltunk, halálra idegesítettem vele. Látom, hogy a tekintete a lábamra vándorol, és hirtelen azt gondolom: mindjárt megragadja, hogy befejezzem végre.

– Azt mondtam neki, hogy egy kicsit gondolkodnom kell. Elég gáz szöveg, nem?

Bólintok.

– Mindenesetre azonnal elbőgte magát, amikor ezt kiböktem, úgyhogy fogalmam sem volt, mit tegyek.

– Sajnálom – hazudom.

Pulykatojás kisasszony társa ma éjjel a visszautasítás. Ez csodás!

– Szóval – váltok témát – amnézia.

Caleb bólint, és lenéz az asztalra. Szórakozottan követi a tömör fa körmintáját az ujjáival.

– Igen, szelektív amnézia. Az orvosok, pontosabban nyolc orvos, azt mondták, hogy átmeneti emlékezetzavar.

Rágódom egy kicsit az „átmeneti” szón. Azt is jelentheti, hogy az együtt töltött idő olyan volt neki, mint egy hajfestés, vagy mint egy adrenalinbomba. Egyik mellett sem teszem le a voksomat. Most kávézom egy férfival, aki korábban utált engem. Az „átmeneti” nem kell, hogy szitokszó legyen.

– Mi történt? – kérdezem.

Caleb megköszörüli a torkát, és úgy néz körül, mintha felmérné, kik hallhatnak minket.

– Mi az? Túl intim? – élcelődöm, a hangomban pedig ott bujkál a nevetés.

Furcsa, hogy habozik rajta, megossza-e velem. Amíg együtt voltunk, mindent elmondott nekem. Még olyan dolgokat is, amelyeket a legtöbb férfi túl cikinek tartana ahhoz, hogy kitérjen a barátjának. Évek múltán is olvasok az arckifejezésében, és biztos vagyok benne: kényelmetlenül érzi előhozakodni az amnézia részleteivel.

– Nem tudom. Csak talán egyszerűbb témával kellene indítanunk, mielőtt felfedem előtted a titkaimat. Például a kedvenc színnel.

Elmosolyodom.

– Arra emlékszel?

Caleb megrázza a fejét. Mindketten elnevetjük magunkat.

Felsőhajtok, és babrálni kezdek a csészémmel. Amikor először randizni kezdünk, megkérdeztem, mi a kedvenc színe. Ahelyett, hogy kinyögte volna, betuszkolt a kocsijába, és közölte, hogy inkább megmutatja.

– *Ez neveléses! Tanulnom kell a vizsgámra!* – reklamáltam.

Húsz percig vezetett, azt a borzasztó rap zenét bömböltetve, amit szeretett. Végül megállt a Miami Nemzetközi Repülőtér közelében.

– *Az a kedvenc színem – mutatott a kifutópálya mentén végigfutó fényekre.*

– *Az kék. És?*

– *Nem sima kék, repülőtér kék! Képtelenség elfelejteni.*

Visszafordultam a kifutópályához, hogy alaposabban szemügyre vegyem a fényeket. Az árnyalatuk kísértetiesnek tűnt: úgy nézett ki, mint a nagy lánggal égő tűz, ami hirtelen megkékült. Hol találok majd neki pólót ebben az árnyalatban...?

Most ránézek. Az emlék élénken él bennem, de számára elveszett. Milyen érzés lehet elfelejteni a kedvenc színedet? Vagy azt a lányt, aki darabokra törte a szívedet?

A repülőtér kék üldözött engem. A tönkrement párkapcsolatok ómenjeként, a saját kudarcom mementójaként sürgetett továbblépésre. Kibaszott repülőtér kék!

– A kedvenc színed a kék – szólalok meg. – Az enyém meg a piros. Most már öribarik vagyunk, tehát elmondhatod, mi történt.

– Akkor legyen kék – mondja mosolyogva. – Autóbaleset volt. Egy munkatársammal üzleti útra mentünk Scrantonba. Zuhogott a hó, éppen igyekeztünk egy tárgyalásra. A kocsni megcsúszott és egy fának csapódott. Súlyos fejsérülést szenvedtem.

Úgy darálja a szöveget, mintha unná a történetet. Képzelem, hány százszor kellett már felidéznie.

Nem kérdezem, mivel foglalkozik. Befektetési ügynök. A nevelőapja cégénél dolgozik, ahol jól keres.

– És a kollégád?

– Ő nem élte túl – húzza össze a vállát.

Az ajkamba harapok. Nem vagyok jóban a halállal meg a gyász kifejezésére rendszeresített szavakkal. Amikor az anyám meghalt, az emberek butaságokat mondtak, amivel feldühítettek. Puha, mézes-mázos kifejezéseket hangoztattak, de igazából csak üres frázisokat pufogtattak. „Úgy sajnálom...” – pedig nem az ő hibájuk volt. „Ha bármit tehetek érted...” – pedig tudták, hogy nem tehetnek semmit. Üres szavakat tehát nem ajánlok, inkább témát váltok.

– Emlékszel a balesetre?

– Csak utána az ébredésre. Előtte semmire.

– A nevedre sem?

Megrázza a fejét.

– Jó hír, hogy a dokik szerint emlékezni fogok. Csak idő kérdése, türelmesnek kell lennem.

Számomra pedig az a jó hír, hogy nem emlékszik. Különben ugyanis nem beszélgetnénk.

– Találtam egy eljegyzési gyűrűt a zoknis fiókomban.

A hirtelen vallomástól beleköhögök a kávémba.

– Ne haragudj! – ütögeti meg a hátam, én pedig könnyes szemmel megköszörülöm a torkomat. – Muszáj volt elmondanom valakinek,

hogy készen álltam összekötni valakivel az életem, most meg lövésem sincs, ki lehet az.

Hüha... azt a mindenit! Úgy érzem, mintha valaki konnektorba dugott volna, aztán meg a fürdőkádba. Tudtam, hogy továbblépett, ahhoz eleget kémkedtem utána. De házasság? Még az ötlettől is megborzongok.

– Mít gondolnak a szüleid az állapotodról? – evezek kellemesebb vizekre. A hófehér ruhás Leah képétől röhögöm kell. Inkább való neki a szajhás fehérnemű meg a go-go rúd.

– Anyám úgy néz rám, mintha cserbenhagytam volna. Apám pedig állandóan veregeti a hátam, és azt ismételteti: „Minden beugrik majd, kishaver, minden rendben lesz, Caleb.”

Még a hangját is utánozza, ami mosolyra készítet.

– Tudom, hogy önző dolognak tűnik, de egyedül akarok maradni, hogy ezt az egészet átgondoljam. Érted?

Nem, de azért bólintok.

– Folyton azon agyalok, miért vagyok képtelen emlékezni. Ha tényleg annyira szuper életem volt, mint amilyennek mondják mások, miért nem tűnik semmi sem ismerősnek?

Nem tudom, mit mondjak erre. A Caleb, akit ismertem, mindig a helyzet magaslatán volt. Érzékeny, de túl laza ahhoz, hogy törődjön velem. Ez a Caleb össze van zavarodva, megtört, és kitarulkozik egy számára vadidegennek. Meg akarom puszilni az arcát, aztán ki-simítani a szemöldöke között ülő ráncot. Ehelyett a székemhez szegezve ücsörgök, miközben küzdök magammal, hogy ne mondjak el neki mindent, ami minket elválaszt.

– És te, Olivia Kaspen? Mi a te történeted?

– Hát... ööö... nekem olyanom nincsen.

Annyira kizökkent a kérdés, hogy remegni kezd a kezem.

– Ne csináld már, én mindent elmondtam neked – kérlel.

– Mindent, amire emlékszel... – mutatok rá a különbségre. –

Mióta vagy amnéziás?

– Három hónapja.

– Nos, három hónapja mást sem csináltam, mint dolgoztam és olvastam. Tessék, a válasz.

– Valamiért azt gondolom, ennél azért többről van szó – vizslatja az arcom, amitől olyan érzésem támad, hogy komplett történelmet gyárt a vonásaimhoz.

Bárcsak ne próbálna keresztülnézni az általam emelt falon! Sosem tudtam előtte megjátszani magam.

– Figyelj, ha visszatér az emlékezeted, és elmerülhetünk a múlt rejtelmeiben, rendezünk egy pizsamapartit, ahol mindent elmondok neked. De ami engem illet, addig a napig úgy veszem, hogy mindketten amnéziások vagyunk, rendben?

Felkacag, és ettől az egész teste nevet, én pedig a kávémba vigyorgva rejtegetem az elégedettségem.

– Oké, ez nem hangzik rosszul – csipkelődik.

– Ó, miért nem?

– Hát éppen most egyeztél bele, hogy újra lássalak. És ott a pizsamaparti, amit már alig várok.

Pirulva elhatározom, hogy sosem mondhatom el neki. Végül úgyis észbe jut minden, úgyhogy az egész színjáték rossz Jengaként omlik majd rám. Egyelőre viszont visszakaptam, tehát addig örülök neki, amíg lehet.

Harmadik fejezet

A múlt

AZNAP, AMIKOR CALEB DRAKE-KEL TALÁLKOZTAM, egy kicsit szebben sütött a nap a világomban. Pont abban a kibírhatatlan időszakban történt, amikor a diákok a záróvizsgák fenyegetve növekvő árnyékában élnek, a szemük alatt pedig a fáradtság csalhatatlan jelei tűnnek fel. Éppen tanulással töltött órák után léptem ki a könyvtárból, s észrevettem, hogy az égen komor esőfelhők gyülekeznek. Morogva a koliszobám felé vettem az irányt, és átkoztam a fejem, amiért eszembe sem jutott magammal hozni az esernyőmet. Félúton jártam, amikor esni kezdett. Egy fűzfa alatt kerestem menedéket, úgy meredtem az ágakra, mintha a zuhéért ők felelnének. Akkor pávaskodott be az életembe, mintha a saját jóképűségétől lenne részeg.

– Miért haragszol a fára?

Grimaszt vágtam, amikor megláttam, ki az. Nevetve feltartottam a kezem, úgy tettem, mint aki épp megadja magát.

– Csak egy kérdés volt napsugaram, ne támadj!

– Segíthetek valamiben? – vontam fel a szemöldököm jelentőségteljesen.

Egy pillanat erejéig mintha bizonytalanságot véltem volna átvilanni az arcán, ami gyorsan eltűnt, és megint mosolygott rám.

– Arra lettem volna kíváncsi, mit követett el ez a fa, amiért csúnyán néztél rá – ismételte a béna leszólítás dumát.

A válla fölött átlesve észrevettem egy csapatnyi kosárlabdázó idiotát, akik minket bámultak. Követte a tekintetem, és biztosan csúnyán nézett a bandára, mert másodperceken belül eltűntek. Ismét rám figyelt.

Ja, igen... Válaszolnom kéne a kérdésre.

A fa törzsére néztem, ami rosszul fonott kalácstészára hasonlított, és rájöttem, milyen hevesen bámulhattam szegényt.

– Te most flörtölni próbálsz velem?

Fojtott köhintést hallatott.

– Caleb Drake.

– Bocs, de mi van?

– A nevem – mondta, és kezét nyújtott.

Caleb Drake hírhedt név volt az egyetemvárosban, nekem pedig eszem ágában sem volt belépni a rajongói klubjába. Erőteljesen megráztam a kezét, hogy érezze: én nem fogok bedőlni a játékának.

– Igen, flörtölni próbáltam veled, amíg le nem lóttél.

Felvontam a szemöldököm, s közben mosolyt erőltettem az arcomra. Oké, gyorsnak kell lennem, hiszen az efféle taplók koncentrációideje fájdalmasan csekélyke.

– Figyelj, igazán szeretnék bájos csevegéssel hozzájárulni az egód növeléséhez, de muszáj mennem.

Azzal elmentem mellette, és megkönnyebbülten közeledtem a hűtőmben várakozó mennyei tejszínhab és fagylalt felé. Csokiöntetet is teszek majd rá, meg csinálok egy bombasztikus tejturmixot.

A nevetése utolért a sarkon. Megmerevedtek az izmaid, de csak mentem tovább.

– Ha állatnak születnél volna, láma lennél! – szólt utánam.

Ettől aztán megtorpantam. Ez a köcsög tényleg éppen most hasonlított egy szőrös emlőshöz?!

– Miért éppen láma? – kérdeztem vissza, hátra sem fordulva, de résnyre szűkült szemmel.

– Guglizz rájuk!

Most ez komoly? Megfordultam, és gyilkos pillantást lövelltem felé. Nem kicsit tűnt magabiztosnak.

– Még találkozunk – tette hozzá, majd zsebre dugott kézzel viszszaállagott a társaihoz.

Csak forgattam a szemem, s közben azt gondoltam, remélhetőleg soha. Egészen a koliszobám ajtajáig füstölögtem. Mielőtt a kilincshez nyúltam volna, az ajtó lendületesen kinyílt. Íme, az első éves szobatársam!

– Miért beszéltél vele?

Sugárzó szemű, szőke, és a megutálására irányuló minden igyekezetem ellenére borzasztóan aranyos kis teremtes volt.

– Tagokat toborzott a rajongói klubjához. Megadtam neki a neved, Cam.

– Komolyan, Olivia, mit mondott? – követett, miközben módszeresen lepakoltam a könyveimet az asztalomra. Megpróbáltam nem foglalkozni vele, de ekkor M&M's-et kezdett vagdosni a képemben.

– Csak a haverjai előtt akart menőzni, nem történt semmi. Tényleg nem!

Végre úgy tűnt, békén hagy. A tejszínhabom felé igyekeztem, hogy akár magában megegyem, amikor az utamba állt.

– Olyan merev vagy!

– Merev? – ráztam meg a fejem. – Most bonyolultnak nevezel vagy lehülyézel? – meredtem vágyakozva a válla fölött a hűtőre.

– Caleb Drake nem megy oda a csajokhoz. A csajok mennek oda Caleb Drake-hez. Éppen most lépett ki a skatulyából a kedvedért, te meg így leráztad!

– Nem érdeklek – sóhajtottam. – Menőzni akart.

– Akkor menőzni akart. Kit érdekel? Van hozzá joga. Oltári jó pasi! Felhorkantam.

– Olivia – könyörgött. – A könyveken és a tanuláson kívül is van élet! – söpörte le a tankönyveket az asztalomról, hogy a szavainak súlyt adjon. – A fiúk... tudnak dolgokat – fejezte be bölintve.

– Te pedig... - böktem oldalba – ribanc vagy.

Felkaptam egy kötetet a földről, és belemerültem.

– O-li-vi-a!

Összeszorítottam a szemem. Utáltam, amikor így ejtette ki a nevem.

– Hmm?

Kitépte a kezemből a könyvet.

– Idefigyelj, te hálátlan prúd! – ragadta meg az államot, és fel-emelte, hogy kénytelen legyek ránézni. – Megint le fog szólítani, csak mert leráztad. Ez szerintem bejött neki. És amikor újra próbálkozik... – szorította kezét Cam az ellenkezésre nyíló számra – eldumálgatsz és flörtölni fogsz vele. Megértetted?

Vállat vontam.

– Áhh! – visított fel tehetetlenül, majd bezárkózott a fürdőszobába.

Tényleg nem érdekelt, milyen hatással vagyok a kampusz kanjaira. Caleb Drake semmit sem jelentett számomra. Sosem fog semmit sem jelenteni számomra. Képtelen vagyok a smúzolásra. Téma lezárva.

Cammie-nak igaza lett. Még azon a héten, egy tanulással töltött nap végén nyúzni kezdett, hogy menjek el vele egy kosármeccsre.

- Veszek neked forró csokit – ígérte.
- Extra tejszínhabbal?
- Egy egész felhőnyivel, csak csipkedd magad!

Tíz perccel később a lelátón ültem, és papírpohárból kortyoltam az extra tejszínhabos forró csokimat. Cammie rám sem hederített, és máris megbántam, hogy eljöttem. Caleb Drake pattogott végig a pályán, mint egy gumilabda. Őszintén szólva, beleszédültem a látványába.

Féldőben felálltam, hogy megkeressem a mosdót. Éppen Cammie előtt próbáltam utat törni magamnak a térdemmel, amikor a hallgatói önkormányzat elnöke a pályára lépett, és feltartott kézzel csendet intett.

– Laura Hilberson, az egyik társunk öt napja eltűnt a kollégiumból – mondta a mikrofonba, én pedig megálltam. – A szülei és az egyetem munkatársai nyomatékosan kérik, hogy aki információval tud szolgálni Laurával kapcsolatban, ossza meg mielőbb. Köszí a figyelmet, srácok. Jó szurkolást!

Volt néhány közös órámmal Laurával még elsőben. A hallgatók szertettek olykor néhány napra eltűnni, ha túl stresszessé vált a helyzet. Talán csak elbújt egy kis időre valamelyik barátjánál, hogy csokit faljon és kibeszélje a tanárokat. Az emberek mindig felfújják a pizlicsáré ügyeket.

– Caleb Drake-vel randizott, amikor elsős volt – suttogetta Cammie. – Kíváncsi vagyok, ezek után tud-e majd a játékra koncentrálni.

Calebre pillantottam, aki a padon ülve épp a palackjából ivott. Nyugodtnak tűnt. A parasztja! A negyedik negyedben, amikor már csak egy perc volt hátra, a Vörösök új erőre kaptak, s 72-72-re egyenlítették a Párducok ellen. Minderről lemaradtam volna, ha Cammie nem szolgál infókkal, az utolsó húsz percet ugyanis szöszök szedegetésével töltöttem, a pulóveremet vizsgálgatva.

Caleb Drake a büntetővonalnál állt, és az este legfontosabb dobására készülődött. Nyugodtnak tűnt, mintha előre tudta volna, hogy be fog menni. Akkor először lett síri csend a nézőtéren. Hirtelenjében megfeledkeztem a szöszökről, és kihúztam magam a széken. Azt akartam, hogy sikerüljön neki. Tudom, hogy ciki, de mégis. Egyszer csak megértettem az egész Caleb-mániát. Olyan volt, mint egy jalapeño paprika: tündöklő és bársonyos, ugyanakkor veszélyesen forró. A lényem egy egészen kicsi része belé akart harapni.

Cammie felé fordultam, akinek elkerekedett a szeme a lelkes szurkolástól. Komoly dolog zajlott, kérem szépen. A tekintetem visszavándorolt a pályára. Összerándult a testem. Caleb engem nézett. Az összes diák őt nézte, ő meg engem. Mielőtt a bíró megfújta volna a sípot, Caleb a hóna alá kapta a labdát, s az edzőjéhez kocogott.

– Mi történik? Mi történik? – ugrált Cammie egyik lábáról a másikra, a zene ütemére pattogó hajfonatokkal.

Úgy tűnt, valami nincs rendben. Fészkelődni kezdtem, lábamat előbb keresztbe, majd egymás mellé tettem. Caleb odaadta az edzőnek a labdát.

Egyszeriben úgy éreztem, szaunában üldögélek.

– Feljön a lépcsőn, Olivia! Felénk tart! – sipítozott Cammie.

Lejjebb csúsztam a széken. Nem, ilyen a valóságban nem történik! Pont ide jön! Tettetett buzgalommal kezdtem a táskámban matatni. Amikor megállt a székem mellett, meglepve néztem fel.

– Olivia – támaszkodott a combjára, tekintetét az enyémbe fúrta. – Olivia Kaspen.

Láttam Cammie állát leesni, plusz arcok garmadáját felénk fordulni.

– Bravó, kitaláltad a nevem...

Aztán fojtott hangon folytattam: – Mi az ördögöt művelsz?

Hosszan hallgatott, mielőtt megszólalt.

– Te vagy a legtitokzatosabb az egész kampuszon.

A hangja kicsit reszelős. Az a fajta, amitől libabőrös lennél, ha a füledbe suttogna.

Megköszörültem a torkom, és minden tőlem telhetőt megtettem, hogy unottnak tűnjek.

– Valamikor a közeljövőben szándékozol esetleg tisztázni a helyzetet, vagy csupán azért tartod fel a játékot, hogy a nyomozói képességeiddel dicsekedj?

Elnevette magát. A padlóra nézett, aztán meg rám.

– Ha ezt bedobom, járunk? – cikázott a tekintete a szemem és a szám között.

Behúztam a nyakam, mert forróság árasztotta el az arcomat. Nem szerettem, ahogy rám nézett. Mintha az ajkamat méregetve máris az első csókunkat tervezgetné. Megráztam a fejem. Nevetséges az egész. A műsor a sebzett hiúságának szól, engem pedig a legkevésbé sem érdekel, meglesz-e az a pont.

Résnyire húztam össze a szemem.

– Tudod, mi lennél, ha állatnak születnél volna? – kérdeztem.

Bizonytalanság cikázott át az arcán. Az esős találkozásunk után ráugliztam a lámákra, ahogy tanácsolta. Szemlátomást goromba patásokról van szó: köpködnek, rugdosnak, és a fenékszagolás a társas interakcióik alapja.

– Egy páva.

Grimasszal nyugtázta.

– Egész héten ezen gondolkodtál, mi? – meredt megint a számra.

– Hogyne – vontam vállat.

– Akkor mondhatjuk, hogy egész héten rám gondoltál?

Most rajtam volt a sor, hogy kiessek a szerepemből. Affene. Pont, amikor fogást találtam rajta...

– Nem... és nem, nem fogok járni veled.

Hátradőltem a széken. Elhatároztam, hogy az eredményjelzőre figyelek. Ha ügyet sem vetek rá, akkor talán továbbáll. A Black Eyed Peas slágere dübörgött a hangszórókból. A lábfejemmel dobogtam a padlón a ritmust.

– Miért nem?

Zavartnak tűnt. Ez tetszett.

– Mert én láma vagyok, te meg egy madár, szóval nem igazán illünk össze.

Fokozódott az érdeklődés a nézőtéren: az emberek felálltak, hogy lássanak minket. Kezdett úrrá lenni rajtam az idegesség.

– Oké – szólalt meg tárgyilagosan. – Akkor mit kell tennem?

Olyan közel hajolt hozzám, hogy éreztem az arcomon a leheletét. Visszatartottam a lélegzetemet, így próbáltam visszavenni az irányítást a rohamtempót diktáló szívem fölött.

Briliáns ötletem támadt.

– Dobd mellé!

Kissé oldalra döntötte a fejét. Összeszűkültem szemmel közelebb hajoltam hozzá. Ezúttal lassabban mondtam, hogy biztosan felfogja.

– Dobd mellé, és járunk.

Láttam, ahogy a gyengédség eltűnik a szeméből. Egy pávát arra kérni, hogy tépje ki a farktollait... Nehéz dolog.

Gyorsan felegyenesedett – túl gyorsan –, és kettesével szedte a lépcsőfokokat a pálya felé. Elégedett vigyorral dőltem hátra a széken. Erre aztán nem számított. A nagyágyúja! Idióta.

Cammie nem győzte kapkodni a fejét köztem és Caleb között. Az arcán ámulathoz hasonló érzélem tükröződött. Szóra nyitotta a száját, de feltartott ujjal csendre intettem. Ez nem az a pillanat amikor megszólalhat.

– Tartsd magadban, Camadora! – szóltam rá figyelmeztőleg.

A figyelmemet a büntetővonalon álló alakra koncentráltam, aki korántsem volt olyan összeszedett, mint néhány perccel azelőtt.

A bíró megfújta a sípot, Caleb pedig könnyedén felemelte a labdát tartó két karját. Próbáltam elképzelni, mi jár a fejében. Egy életre végzett velem, semmi kétség. Talán mérges is volt, amiért közönység előtt... Elvesztettem a gondolataim fonalát. Az igazság pillanata eljött.

Karján megfeszültek az izmok. A labda felröppent a kezéből, egyenesen a palánk felé. Abban a néhány pillanatban az agyamnak csak arra volt ideje, hogy felfogja: valami nem stimmel a helyzettel. Aztán megtörtént. A labda zuhanni kezdett a kosár előtt, majd émeletítő puffanással landolt a földön. Iszonyodva figyeltem a kirobbanó hangzavart.

– Nem, nem, nem, nem... – suttogtam halkan.

Hogy tehette meg? Miért csinálta? Mekkora agyatlan marha!

– Olivia, én úgy fogok tenni, mintha semmit sem hallottam volna – sziszegte Cammie, és megragadta a csuklómát. – El kell tűnünk innen, mielőtt bárki kinyírna.

Ahogy végigvonszolt a tömegen, még utoljára visszanéztem a pályára. Caleb eltűnt.

Egy hétig semmit sem hallottam róla. Kezdett mardosni a bűntudat, míg végül egészen a csontom velejéig hatolt. Eszem ágában sem volt bevallani, hogy Caleb Drake meglepett, saját magát pedig megszégyenítette. Egy magafajta nem lep meg egy magamfajtat, igaz?

Az egész kampuszban elterjedt a hír, hogy egy lány miatt szabotálta a játékot. Mivel percekig velem beszélt a sorsdöntő pillanat előtt, első számú gyanúsított voltam. A csajok sutyorogni kezdtek, amikor megláttak, a kosárcsapat tagjai pedig fagyos és fenyegető pillantásokat lövelltek felém.

– Még csak nem is csinos! – hallottam az egyik vezérszurkoló lányt, amint egy másiknak pampog. – Ha már az egész kosaras karrierjét szabotálni akarta, legalább egy jó bigéért tette volna!

Szégyenemben behúzott nyakkal sunnyogtam a könyvtárba. Honnan tudhattam volna, hogy nagy csapatok ügynökei is ülnek a közönség soraiban? A sporttudásom kimerült annyiban, hogy meg bírtam különböztetni az eltérő színű labdákat. Meg egyébként is, ki gondolta volna, hogy tényleg megteszi?

Reggelente egy kicsit többet időztem a tükör előtt: kifestettem a szemem és begöndörítettem a hajam. Ha már minden szem rám szegeződik, legalább próbáljak meg egy kicsit jobb bigének látszani.

Ahhoz túl csinos voltam, hogy szürke legyek, a vonásaim viszont túl lágyak ahhoz, hogy egzotikusnak mutassanak. A férfiak elkerültek.

Cammie egyszer azt mondta, olyan indulat tükröződik a szememben, ami elijeszti az embereket. Caleb Drake mégsem ijedt meg. Direkt hibázta el azt a dobást. Belement a játékomba, s alulmaradtam.

– Olivia, jött egy... úúú... küldeményed – kiabált be Cammie a fürdőszobába egyik este.

Egy doboz pihent a szépen bevetett ágyamon, amikor előkerültem. Gyorsan levettem róla, és lesöpörtem a helyét. Cammie erre az égnek emelte a tekintetét, miközben lerogyott a saját ágyára, amit már egy hete nem szedett rendbe.

– Kinyitnád esetleg? Az a fura fazon hozta ki saját kezűleg a kampusz postahivatalából. Még a hajamat is megpróbálta megszagolni, amikor átvettem tőle.

– Arcüregproblémái vannak... – ragadtam meg az ollót. – Ne áltasd magad!

A doboz kinyílt. Amikor belenéztem, nem voltam biztos benne, mit látok valójában.

– Egy leeresztett kosárlabda – emeltem fel, hogy megmutassam Cammie-nak.

Egy boríték volt hozzáragasztva. Cammie hirtelen felélénkült.

– Nem, te észlénny! Az a leeresztett kosárlabda!

Nagyot nyelve olvastam el az üzenetet.

Olivia,

eljött a visszavágó ideje. Találkozzunk tíz perc múlva a könyvtárban.

Caleb

– Hihetetlen! – szorongattam a labdát. – Semmi légy szíves vagy ilyenek! Voltaképpen megparancsolta, hogy ott legyenek!

– Ott leszel – pattant fel Cammie csípőre tett kézzel.

A szám sarkát rágva nemet intettem a fejemmel.

– OLIVIA! A szezon legfontosabb játékát tetted tönkre neki! Tar-
tozol ennyivel!

Ha úgy vesszük, tényleg.

– Rendben. RENDBEN! – kiabáltam vissza Cammie stílusában. Megragadtam egy kapucnis pulcsit a szekrényemből, és nagy vehe-
mensen belebújtam. – De ennyi volt, oké? – ráztam meg feléje fe-
nyegetően a mutatóujjamat. – Találkozom vele a könyvtárban, az-
tán többé egy árva szót sem akarok hallani erről az egészszről tőled,
tőle, vagy attól az átokverte szurkolóhordától!

Cammie sugárzott az örömtől.

– Minden apró részletet véss az eszedbe, és említsd meg a nevemet!

Becsaptam magam mögött az ajtót, amikor kiléptem.

Péntek este fél tízkor az egyetemi könyvtár olyan kihalt volt, mint
egy szellemváros. Egy mogorva arcú nő álldogált a pult mögött, és
csúnyán nézett két csokolózó elsőévesre. Elhaladtam Laura Hilber-
son képe és a tájékoztatást váró hatóságok telefonszáma előtt. Csi-
nos lány volt, amolyan Daisy-kacsa módon: szőke haj, extrahosz-
szú szempillák és csücsöri ajak, mintha éppen most vetette volna rá
magát egy nyalókára. Már tizenhat napja eltűnt, és az ügy bekerült
Nancy Grace rejtélyekkel foglalkozó tévéműsorába.

Sóhajtottam. Korán érkeztem. Úgy döntöttem, teszek egy kis kité-
rőt a szépirodalmi részleg felé, hátha érdemes valamit kikölcönözni.

Caleb ott talált rám néhány perccel később.

– Helló, Olivia! – szökdécselt felém olyan nevetséges magabiztos-
sággal, hogy kedvem lett volna elgáncsolni.

– Caleb – bólintottam kurtán.

Drágának tűnő krémszínű pulóvere fölött fekete szövetkabátot viselt. A szívem a torkomban dobogott. Próbáltam lehiggadni, és Caleb felé fordultam, hogy a szemébe nézzek. A keze hanyagul pihent a kordnadrág zsebében. Egy férfi divatmagazin címlapja eleve nedett meg előttem. Azt vártam, hogy egy gagyi kosaras dzsekiben jelenik meg, valami szakadt farmerrel.

– Miért öltöztél így ki? – mordultam rá, miközben újabb regény-nyel gyarapítottam az asztalon gyülekező kupacot.

– Hogy jut időd az olvasásra? – kérdezte, s felkapta az egyik kötetet, hogy a borítót szemügyre vegye.

Nem fogom az orrára kötni, hogy nincs életem, és emiatt végigolvasom a hétvégéket is. Szúrós pillantást lövelltem felé, és reméltem, hogy ejti a témát. A szerencsétlen parasztja talán sosem jutott el egy könyv elejétől a végéig. Már éppen közölni akartam vele ezt, amikor egy vaskos regénnyel a kezében jött vissza a szomszédos polcsortól.

– Lapozz bele! Ez a kedvencem.

Kétkedve néztem rá, mielőtt kivettem volna a kezéből a kötetet. *Szép remények.* Sosem olvastam.

– Viccelsz?

Vigyorgott.

– Azt hiszed, hogy analfabéta vagyok, csak mert kosarazom?

Vágtam egy pofát. Pontosan ezt hittem.

– Miért kérted, hogy idejöjjenek?

– Gondoltam, talán szívesebben találkozol velem ismerős terepen – mondta, s azzal az asztal szélére támaszkodott. – Talán azt gondoltad, nem hajtom be nálad a járandóságomat?

Akkor vettem észre először az akcentusát. *Brit* – állapítottam meg, de nem voltam biztos a dologban. Akármilyen is volt, épp olyan hatást gyakorolt rám, mint a vodka.

– Arra kértelek, hogy rontsd el a dobást. Nem mondtam, hogy járunk, ha megteszed.

– Tényleg? Én nem pont így emlékszem – résnyire szűkítette a szemét és felszegte a fejét, miközben úgy tett, mint aki kissé össze van zavarodva.

Hé, itt csak nekem van jogom szarkasztikusnak lenni!

– Jární fogsz velem, Olivia, mert akármennyire is utálod bevallani, de tévedtél velem kapcsolatban.

A szám kinyílt, majd becsukódott. Az eszem! Hová tűnt az eszem?

– Én... öhm...

– Nem – szakított félbe. – Semmi kifogás. Randira hívlak.

– Oké – csuktam be a szemem, és mély lélegzetet vettem. – Az alku az alku.

Cammie imádni fog ezért. Imádni fog!

– Szerda este nyolc.

Felegyenesedett. Egy lépést hátráltam. Olyan magas volt! Már elindult kifelé, aztán megállt.

– Olivia?

– Mi van? – csattantam fel.

– Meg foglak csókolni. Csak hogy tudd.

Nevetése csak úgy visszhangzott a könyvtár falai között, ahogy ki-ment. A holttestemen át. Miért kell ilyen szívödöglesztően kinéznie? És miért tűnik a szájából olyan szépnek a nevem?

Felnyaláboltam a könyveimet, és a pulthoz léptem.